

Република Србија
УПРАВНИ СУД
10 У. 6404/12
07.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Весне Лазаревић и Јасминке Вукашиновић, чланова већа, са судским саветником мр Весном Чогурић, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужилаца: А.А., Б.Б., А.Б. и А.В., сви држављани А., које заступа Г.Г. из Ц. за З. и П.Т.А. из Б., Улица ..., против тужене Комисије за азил Републике Србије, ради поништаја решења број ... од ... године, у предмету азила, у нејавној седници већа, одржаној дана 07.03.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужилаца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Одсека за азил, број ... од ... године, којим се ставом 1. диспозитива решења, одбацују захтеви за азил у Републици Србији именованих тужилаца док се у ставу 2. диспозитива решења, обавезују именована лица из става 1. да уколико немају други основ за боравак, напусте Републику Србију у року од три дана од дана правноснажности овог решења и Одсеку за азил врате личне карте за лица која траже азил број ... и ..., са напоменом да трошкова поступка није било.

У тужби поднетој Управном суду преко пуномоћника дана 12.05.2011. године, тужиоци су оспорили правилност и законитост решења туженог органа због погрешо и непотпуно утврђеног чињеничног стања, неправилне примене материјалног права и повреде правила поступка. Понављајући наводе које су износили у жалби,

истичу да је чињенично стање погрешно утврђено у вези са ситуацијом у којој су се тражиоци азила налазили у транзитним земљама (Т., Г. и М.), преко којих су стигли до Републике Србије, као и ситуацијом у земљи порекла (А.). Истичу да није спорно да су тражиоци азила прошли кроз земље које се налазе на листи трећих држава, али да приликом боравка у њима нису били у могућности да поднесу захтев за азил, имајући у виду положај емиграната и тражиоца азила у тим земљама. Не споре да је Т. ратификовала Женевску конвенцију о статусу избеглица од 1951. године и Протокол из 1967. године, али истичу да је Т. ставила резерву на Протокол из 1967. године, што значи да се Женевска конвенција из 1951. године неће примењивати на она лица која долазе из неевропских земаља, а да у конкретном случају тражиоци азила долазе из А., због чега им не може бити пружена заштита у Т. по основу поменутог међународног инструмента. Сматрају да је првостепени орган погрешно разумео концепт сигурне треће земље, те да погрешно примењује закон, супротно Уставу и Женевској конвенцији из 1951. године, да је пренебрегнут принцип "non refoulement", да је претходно требало утврдити да ли ће тражиоцима азила, у тим трећим земљама бити омогућено тражење азила, односно да неће поново бити протерани у неку земљу где би били изложени прогону и другим повредама људских права. Истичу да је погрешно примењено материјално право, односно да првостепени орган није могао да донесе одлуку на основу члана 33. Закона о азилу, јер тражиоци азила нису имали реалне могућности да поднесу захтев за азил као и да земље кроз које су прошли за њих нису биле сигурне, при чему се позивају на извештаје међународних организација који указују на лош положај тражилаца азила у појединим од земаља кроз које су прошли. Сматрају да је првостепеним решењем дошло до кршења одредби Устава Републике Србије које се односе на право странаца, као и Европске конвенције о људским правима и основним слободама и то одредби члана 1, 2, 3, 5. и 14. Са ових и осталих разлога наведених у тужби, предложили су да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У детаљно датом одговору на тужбу, тужени орган остао је при разлозима из образложења оспореног решења, и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује

непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог Закона, нашао да тужба није основана.

Према стању у списима предмета произлази да су тужилац А.А., његова супруга Б.Б. и њихова малолетна деца А.Б. и А.В., сви држављани А., дана ... године надлежној организационој јединици Министарству унутрашњих послова Републике Србије, поднели захтев за азил у Републици Србији. У захтеву су навели да су држављани А., по националности ..., по вероисповести Тужилац А.А. је у захтеву навео да је после гранатирања куће, која је том приликом била потпуно уништена, одлучио да пође у И., где је упознао садашњу супругу и добио двоје деце, да је 17 година провео у И., где није успео да регулише статус и добије документа, те је са супругом и децом прво отишао у Т., затим у Г., да би транзитирајући кроз М., након дана пута ... године илегално, пешке дошао у Србију. Наводи да у А. не жели да се врати, јер се плаши за живот и безбедност своје породице, због рата који у његовој земљи још увек бесни, а истиче да у А. више нема ни кућу, ни земљу, нити било какву другу имовину, као и да нормалан живот за њега и његову породицу у тој земљи није могућ. Супруга и деца тужиоца су у својим захтевима, такође поднетим ... године, навели идентичне разлога као и тужилац. Закључком Одсека за азил бр. ... од ... године, поступци по захтевима за азил су спојени у један. У оквиру поступка утврђивања основаности захтева, одржана је усмена расправа дана ... године, на којој су именовани саслушани, у смислу члана 33. став 2. Закона о азилу. На основу захтева и чињеница изнетих у поступку, првостепени орган је утврдио да су испуњени услови из члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу и донео решење којим се, наведеним тражиоцима азила, одбацује захтев за азил у Републици Србији. Ово са разлога што подносиоци захтева нису имали никаквих проблема за време боравка у Т., Г. и М., нити су у току поступка доказали да ове земље за њих нису сигурне.

Одредбом члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу ("Службени гласник РС", број 109/07), прописано је да ће Канцеларија за азил одбацити захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако утврди да је лице које тражи азил дошло из сигурне треће државе, осим ако докаже да за њега није сигурна.

Код напред изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари, правилно је поступио тужени орган када је одбио жалбу тужилаца изјављену против првостепеног решења од ... године. Ово са разлога што је у поступку који је претходно доношењу оспореног решења неспорно утврђено да су тражиоци азила, пре доласка у Републику Србију, боравили у сигурним трећим државама (Т., Г. и М.), као и околности у вези са могућношћу тражиоца азила да у тим земљама траже азил. Наиме, неспорна је чињеница да су тужиоци, пре доласка на територију Републике Србије, боравили и прешли преко територије држава које су на основу члана 2. Закона о азилу Одлуком Владе Републике Србије од ... године сврстане у сигурне треће државе, као и да су имали могућност да у тим земљама поднесу захтеве за азил, а што нису учинили.

Суд је ценио наводе тужбе, па како су исти наводи изнети и у претходно изјављеној жалби, а тужени орган је у образложењу оспореног решења оценио се жалбене наводе и за ту оцену дао довољне и јасне правне разлоге, то разлоге из образложења оспореног решења овај суд у свему прихвата као правилне и на закону засноване. Ово тим пре што тужиоци уз тужбу нису доставили нити изнели ни један доказ нити разлог на основу кога би се могло посумњати да би у некој од земаља било ко од тражиоца азила био изложен прогону, мучењу, нељудском или понижавајућем поступку или ризику враћања у државу у којој би њихов живот, безбедност или слобода били угрожени или да су за њих несигурне из неког другог разлога који би искључио примену члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу.

Са напред наведених разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 07.03.2014. године, 10 У 6404/12

Записничар
мр Весна Чогурић, с.р.

Председник већа-судија
др Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РС